

скопъ къмъ Источната Църква. Кога идяло въ смѣтката на Папи-тъ да се сближатъ съ Византийския дворъ — тѣ се сближавали; кога имъ дойдялъ случай сами да завзематъ едно самостоятелно положение — тѣ отведнажъ прекъсвали сѣка връзка съ Источната Църква. Все-тъ тѣзи лукавства и дияволиштини се правили ушь изъ догматически причини, «за слава Божия», а не по смѣтки-тъ на мирска-та политика. Но твърдѣ често исторически-тъ обстоятелства така се сплитали, штото було-то на религиозна-та преданность падало и само подъ туй условие можали Папи-тъ да се измѣкнѣтъ исподъ единъ такъвзи голѣмъ скандалъ, дѣто народа билъ безмѣрка неразвитъ и затѣпенъ. — Въ началото на VIII вѣкъ Византийский императоръ Львъ Исаврянинъ, сторилъ намѣрение да искорени изъ своя-та земя почитанье-то на икони-тъ. Отъ това се породи жестока борба отъ една страна между гражданска-та власть и отъ друга страна между народа, мирско-то (бѣло) духовенство и многобройни-тъ калугери. Безъ да гледа на побуна-та императора остана на своето си. Негова синъ и наслѣдникъ Константинъ Копронимъ работилъ по сѣшта-та посока. Копронимова синъ Львъ билъ и той иконоборецъ. Тѣзи гонения противъ икони-тъ се продѣлжавали въ Византия цѣли 60 години. Въ продѣлжение на туй време Папи-тъ никакъ нештели да признаятъ надъ себе си императори-тъ ужъ за туй, че тѣ били еретици. Ала сѣшта-та причина била тази, дѣто императори-тъ по него време били залясани въ опасни-тъ боеве съ Арапи-тъ и Българ-